

LBRIS

We know
books
Imprint coordonat de
SHAUKI AL-GAREEB

BRIGID KEMMERER

UN
JURĂMÂNT
CUTEZĂTOR
ȘI
LETAL

Traducere din limba engleză de
ANDRA ELENA AGAFIȚEI

CORINTEENS

CAPITOLUL UNU

VREMEA A ÎNCEPUT SĂ SE SCHIMBE, PERMIȚÂNDU-I VÂNTULUI necruțător să năvălească din munți și să se strecoare pe sub pielea și căptușeala de blană a hainei mele. În Syhl Shallow e mai rece decât ar fi în Emberfall, dar a trecut atât de mult timp de când n-am mai trăit trecerea treptată de la toamnă la iarnă, încât mă bucur de moment.

Ceilalți stau îngrămădiți în jurul focului aprins în vatra centrală din încăperea principală a Palatului de Cristal, bând primele sticle de vin de iarnă ale bucătarului, însă Iisak detestă căldura, așa că îndur frigul și întunericul de pe verandă ca să joc zaruri cu scraverul. Unica flacără de aici e cea a lumânării singuratice din borcanul de sticlă de pe masa dintre noi.

Iisak agită cuburile argintii în mâini și apoi le lasă să zornăie pe suprafața de lemn.

— Pe toți dracii! mormăi când îi număr punctele.

Sunt priceput la cărți, dar zarurile par să mă urască. La jocurile de cărți există un element de strategie, o alegere, însă zarurile sunt mișcate doar de soartă. Recunoscându-i victoria, arunc o monedă pe masă.

Iisak zâmbește și, cu toate că bezna aruncă umbre și mai întunecate peste ochii lui negri și pielea cenușie, razele lumii i se reflectă în colți.

Bagă moneda în buzunar, dar probabil o să i-o dea mai târziu lui Tycho. Ține la băiat ca o bunică împovărată de ani. Sau poate ca un tată căruia îi este dor de fiul pe care l-a pierdut cândva.

— Unde-i tânăra noastră regină în seara asta? întrebă el.

— Lia Mara cînează cu membrii uneia dintre Casele ei Regale.

— Fără tine?

— Au cerut să fie primiți în privat, iar ea are obligația să îi mulțumească pe toți.

Casele Regale puneau presiune pe fosta regină înainte să fie ucisă, dar Karis Luran domnea cu o mână de fier și era capabilă să le țină în frâu. Acum, că Lia Mara este la putere, iar ținutul Syhl Shallow e disperat după resurse, presiunea de a găsi rute de negoț pare să se fi dublat — mai ales de vreme ce actuala suverană nu-și dorește să conducă precum mama ei.

Ridic din umeri și adun zarurile.

— Iisak, aici nu se simt toți în largul lor în preajma magiei.

— Judecând după mulțime, mi-am dat și eu seama de asta, Alteță, replică el, aruncând apoi o privire spre veranda întunecată și pustie, cu excepția celor doi străjeri de lângă ușă.

— În fine, spun într-o doară. E frig în seara asta!

Dar are dreptate. Probabil e magia.

Mă-nțeleg cu majoritatea străjerilor și a soldaților din Syhl Shallow, însă aici e o distanță pe care nu prea pot să o definesc. Un soi de precauție. La început, mi-am zis că e din cauză că ei mă văd loial regatului Emberfall și pentru că am rămas alături de Lia Mara când și-a ucis mama ca să revindice tronul.

Totuși, cu trecerea timpului, precauția s-a făcut și mai simțită de fiecare dată când am vindecat o rană sau am alungat un adversar

de pe câmpul de antrenament. Devine încă și mai palpabilă când mă duc în armură ca să-mi las armele, iar discuțiile se opresc brusc sau micile grupuri se împrăștie.

Un vânt puternic mătură veranda, făcând flacăra lumânării să pâlâpâie și apoi să se stingă.

Mă cutremur.

— După cum ziceam.

— Ar trebui să profităm de intimitate! reia Iisak mai liniștit și cu o voce mai joasă, care să nu ajungă la urechile străjerilor mei.

Pun un deget deasupra mucusului de lumânare și fac o mișcare circulară, permițându-le stelelor din sângele meu să-mi joace în jurul vârfului degetelor. Ceea ce mi se păruse cândva o provocare e acum ușor. O flăcără prinde viață.

— Credeam că asta facem.

— Nu-mi mai trebuie și alte monede de la tine.

Zâmbesc.

— Ei bine, mă bucur, pentru că mi-au mai rămas doar câteva.

Nu-mi întoarce zâmbetul, așa că afixez o expresie serioasă. Iisak e și el rege, deși petrece un an în serviciul meu. A fost prins într-o cușcă în Emberfall, și Karis Luran l-a ținut în lanțuri. M-am oferit să-l eliberez de zeci de ori, dar m-a refuzat de fiecare dată. E un soi de loialitate pe care nu sunt sigur că o merit, mai ales că știu ce a pierdut: mai întâi, un fiu care a dispărut, și apoi tronul său din Iishellasa. Când vrea să-i acord atenție, mă străduiesc din răspuț să i-o ofer.

— De ce ai nevoie? îl întreb.

— Nu doar oamenii din Syhl Shallow se tem de magie.

Mă încrunt. Se referă la Rhen.

Fratele meu.

De fiecare dată când mă gândesc la asta, simt o încordare în tot corpul.

— Cândva ai zis că nu vrei să te războiești cu el, spune Iisak.

Mă uit la zarurile din palmă, agitându-le între degete.

— Nici acum nu vreau.

— Ai început să pregătești armatele în numele Liei Mara.

Cuprind cuburile argintii în palmă.

— Da!

— Cuferele din Syhl Shallow au început să se golească.

Probabil c-o să ai o singură ocazie să îi ții piept. Pierderile din ultima luptă cu regatul Emberfall au fost uriașe din cauza creaturii prințului Rhen. Un al doilea atac n-o să fie posibil. Face o pauză înainte să adauge: Și i-ai acordat șaizeci de zile să se pregătească pentru bătălie.

— Știu.

— Oricât de mult ți-ai dori să nu se piardă vieți, bătăliile astea n-o să aibă loc altfel.

— Știu și asta.

O altă rafală de vânt mătură veranda, stingând iar flacăra. De data asta, știi că a fost Iisak. Am învățat să-i simt magia care pulsează în aer, așa cum a mea îmi curge prin sânge.

Îi arunc o privire și întetesc iar focul.

Urmează altă rafală, ceea ce mă face să îmi mijesc ochii. Când am început să învăț să-mi controlez magia, mi s-a părut frustrant, însă am ajuns să accept bucuria provocarea. Țin degetul acolo, și văpaia se luptă să nu se stingă. Văd stele cât încerc să-mi stăpânesc magia. Vântul s-a întetit suficient cât să mă usture ochii și să-mi fluture mantia. Iisak își întinde aripile, însă limba de foc rezistă.

— Ți-aduci aminte că ți-am spus că mi-e frig? Îl întreb.

El zâmbeste și, din senin, vântul nu mai bate.

În absența bruscă a magiei lui, flacăra mea devine prea puternică o clipă, făcând ceara să se topească de-a lungul lumânării, așa că renunț.

— Poate ar fi bine să-i arăți Liei Mara că magia poate să fie folositoare! spune el.

Mă gândesc la oamenii vindecați cu ajutorul magiei mele, la cum am reușit să-mi țin dușmanii departe și, treptat, departe de oricine a luptat alături de mine.

— Am făcut-o deja.

— Nu mă refer la faptul că ar trebui să-ți întărești, pur și simplu, forțele militare.

Îl cercetez cu atenție.

— Spui că ar trebui să folosesc magia împotriva lui Rhen. Tac o clipă înainte de-a adăuga: Exact de asta se teme.

— I-ai zis că trimiți o armată. O să fie pregătit să plătească cu aceeași monedă. O să fie pregătit să lupte de la distanță, așa cum fac regii.

Însă o să fie neputincios împotriva magiei.

Știu asta. Era deja.

— Rhen te cunoaște, spune Iisak. Se așteaptă la violență. Se așteaptă la un atac armat. La un atac brutal de eficient, spre deosebire de cel inițiat de Karis Luran. Ai adunat o armată și la fel de bine ai fi putut să depui jurământ.

— Nu-l subestima!

Mă gândesc la cicatricile lăsate de bici pe spatele meu. Pe spatele lui Tycho.

— Când e încolțit, și Rhen poate să fie brutal de eficient.

— Da, Alteță!

Iisak face din nou flacăra să pâlpâie, lumina acesteia scânteind în ochii lui negri.

— Și tu poți!

CAPITOLUL DOI

R H E N

LA CASTELUL IRONROSE E ÎNCĂ O DATĂ TOAMNĂ. PRIMA adiere rece a anotimpului intră pe geamuri, făcându-mă să mă cutremur. De luni bune n-am mai avut nevoie de foc, dar astăzi asprimea vântului mă îmboldește să chem un slujitor care să-l aprindă în vatră.

Totuși, nu o fac.

Preț de aproape o veșnicie, mi-a fost groază de începutul anotimpului, pentru că era un semn că blestemul a renăscut. Urma să împlinesc iarăși optsprezece ani, prizonier al unei toamne nesfârșite, și să fiu singur cu Grey, fostul comandant al gărzii mele, încercând să găsim o fată care să mă ajute să rup vraja, care era un chin nu doar pentru mine, ci și pentru întregul regat Emberfall.

Toamna asta, Grey nu mai este.

Toamna asta, am o fată care-mi stă alături.

Toamna asta, presupun că împlinesc pentru prima dată nouăsprezece ani.

Blestemul a fost rupt.

Nu mi se pare așa.

Lilith, vrăjitoarea care l-a aruncat cândva asupra mea, mă prinde acum în alt mod.

Harper, prima fată care a rupt blestemul, prințesa din Disi, care a jurat să-mi ajute poporul, e în curtea de sub fereastra mea, duelându-se cu prietena ei cea mai apropiată, Zo. Odinioară, Zo i-a fost și străjer, până când l-a ajutat pe Grey să fugă. N-am de gând să o lipsesc pe Harper de cea mai bună prietenă a sa, dar nu-mi permit ca un străjer care a jurat credință să-și împartă loialitatea.

Atmosfera e deja prea încordată.

Harper și Zo se îndepărtează, respirând anevoios, dar Harper își reia aproape imediat poziția.

Îmi vine să zâmbesc. Paralizia cerebrală face duelul incitant – unii ar spune *imposibil* –, însă Harper este mai hotărâtă decât orice alt cunoscut de-al meu.

O voce zglobie se aude din spate:

— Ah, Altetă! Ce *adorabil* e că prințesa Harper crede că poate să exceleze la asta!

Zâmbetul îmi piere, dar nu plec de lângă fereastra.

— Lady Lilith!

— Iartă-mă că ți-am întrerupt gândurile! spune ea.

Tac. Nu-i iert nimic.

— Mă-ntreb cum o să se descurce pe străzile ei din Disi dacă nu reușești să-i învingi pe invadatorii din Syhl Shallow.

Încremenesc. Adeseori mă amenință că o s-o ducă pe Harper înapoi în Washington DC, unde n-o să am nicio speranță să o gălesc. Unde Harper n-ar avea nimic și pe nimeni pe care să se bazeze și nici cum să se întoarcă în Emberfall.

Lilith îmi ignoră tăcerea.

— N-ar trebui să te pregătești pentru război?

Ba da! Chiar ar trebui să o fac. Grey mi-a acordat șazecei de zile ca să predau controlul asupra regatului Emberfall înainte să o ajute pe Lia Mara să-l ia cu forța. Acum e în Syhl Shallow și se pregătește să conducă o armată împotriva mea. Nu sunt niciodată

sigur dacă resursele sunt ceea ce-l mână în luptă – pentru că știu că ținutul e disperat să obțină accesul la negoț – sau dacă motivația lui e să pretindă un tron pe care, cândva, a zis că nu și-l dorește.

Oricum ar sta lucrurile, o să-mi atace regatul. O să mă atace pe mine.

— Sunt pregătit, îi răspund.

— Nu văd adunându-se vreo armată. Niciun general nu face planuri în sălile de război. Niciun...

— Acum ești strateg militar, Lilith?

— Știu cum arată un război.

Vreau să o implor să plece, însă așa doar o să mai zăbovească. Pe vremea când Grey era prizonier aici cu mine, mă consola faptul că nu sufeream niciodată singur.

Acum sufăr și este... chinuitor.

În curtea de dedesubt, Harper și Zo se duelează din nou.

— Nu-i urmări sabia, domniță! îi strig.

Cele două se îndepărtează, iar Harper își ridică surprinsă privirea spre mine. Buclele castanii îi sunt sucite într-o cosiță dezordonată care îi atârna pe un umăr, și poartă apărători de piele pentru brațe și o platoșă aurită de parcă s-ar fi născut într-o familie de viță nobilă și gata să lupte. Nici nu se compară cu fata obosită și prăfuită târâtă de Grey de pe străzile din Washington DC cu atâtea luni în urmă. Acum este o prințesă războinică, desăvârșită de o cicatrice lungă pe un obraz și de o alta care-i traversează talia, ambele „grație” înfiorătoarei vrăjitoare din spatele meu.

Când mă privește, îmi cercetează trăsăturile de parcă ar bănuși că ascund ceva, ca și cum ar fi *mânioasă* pe mine, deși nu o rostește cu voce tare.

Lilith așteaptă în umbrele din spatele meu. Cândva, Harper mă invita în odaia ei ca să mă apere de vrăjitoare. Îmi doresc să o poată face din nou.

De luni bune n-am mai fost în camera ei. Ne despart prea multe lucruri nerostite!

— Nu știam că ne urmărești, spune Harper și-și bagă sabia în teacă de parcă ar fi nemulțumită.

— Doar o clipă. Ezit, apoi adaug: Iartă-mă!

De îndată ce deschid gura, îmi doresc să-mi pot retrage cuvintele. Pare că-mi cer iertare pentru altceva. Presupun că așa este.

Sunt sigur că-mi simte apăsarea din glas, căci se încruntă.

— Te-am trezit?

De parcă mai apuc să dorm!

— Nu!

Își ridică privirea la mine, iar eu mă uit la ea de sus și-mi doresc să pot să lămuresc toate emoțiile care plutesc între noi. Vreau să-i pot povesti despre Lilith, să-i merit iertarea – și să-i câștig din nou încrederea.

Aș vrea să pot îndrepta foarte multe lucruri.

— Nu știi la ce te referi, rostește în cele din urmă. Când zici să nu urmăresc sabia.

— Aș putea să vin să-ți arăt! mă ofer.

Expresia îi îngheață, însă doar pentru un moment. Inima mi se poticnește în piept. Mă aștept să refuze, că doar a mai făcut-o.

Dar apoi răspunde:

— În regulă! Coboară!

Inima-mi tresaltă – până când Lilith vorbește din spatele meu:

— Da! zice ea. Du-te, Alteță! Arată-i *puterea armei tale!*

Mă întorc privind-o aspru.

— Pleacă de aici, lady Lilith! șoptesc furios. Dacă te preocupă atât de mult pregătirile mele pentru război, îți sugerez să găsești o cale de-a te face utilă, în loc să mă chiniești ori de câte ori ai nevoie de o diversiune copilărească!

Râde.

— Cum spui tu, prințe Rhen!

Întinde o mână ca și când ar vrea să-mi mângâie obrazul, însă mă smucesc înapoi, izbindu-mă în perete. Atingerea ei poate fi ca focul — sau mai rea.

Lilith zâmbește larg. Încleștez pumnii, însă dispare.

— Rhen? o aud pe Harper strigând din curtea de mai jos.

Inspir încordat și mă întorc lângă fereastră. Soarele a început să lumineze văzduhul, colorându-i părul închis la culoare cu scânteii aurii și roșii.

Ar trebui să mă pregătesc de război, dar mi se pare că sunt deja în toiul unuia.

— Permite-mi să mă îmbrac! îi răspund. Cobor într-o clipă!

CAPITOLUL TREI

HARPER

MĂ SURPRINDE CĂ RHEN COBOARĂ. SINCER, SUNT SURPRINSĂ CĂ NE URMĂREA. De când cu ultimatumul dat de Grey, Rhen s-a refugiat în întâlnirile cu Marii Mareșali din orașele îndepărtate, cu consultanții militari sau cu Garda Regală.

Ceea ce este în regulă. Când *sunt* cu el, o mică bilă de furie îmi arde stomacul și nimic nu pare să o domolească vreodată.

Mă simt vinovată din cauza ei. Rhen face totul pentru regatul său. Pentru popor. A fi prinț — a fi *rege* — necesită sacrificii și decizii dure.

Indiferent de câte ori îmi amintesc asta, nu pot să uit ce le-a făcut lui Grey și Tycho.

Nu pot să uit că m-am întors aici, în loc să plec cu fratele meu.

În loc să plec cu Grey.

Mă întorc spre Zo, dar ea și-a băgat sabia în teacă. Încordarea i se citește în privire.

— Ar trebui să mă întorc în camera mea.

Nu vrea să fie aici cu Rhen. Ezit, apoi mă încrunt.

Zo e la castel de luni întregi, de când Rhen încerca să-și adune poporul ca să apere regatul Emberfall de invazia celor din Syhl Shallow. A fost ucenica Maestrului Cântecelor din Portul

Silvermoon, dar se pricepea la trasul cu arcul și lupta cu sabia, așa că s-a înscris în Garda Regală, iar Grey a ales-o și mi-a repartizat-o ca străjer personal.

Ne-am împrietenit rapid – o premieră pentru mine, după viața haotică pe care am lăsat-o în urmă în Washington DC. Este puternică și isteată, cu un simț al umorului sec și, câteodată, rămâneam trează până târziu în noapte când era postată în fața ușii mele. Ne întrebam ce s-a întâmplat cu Grey după ruperea blestemului, discutam în șoaptă zvonurile despre un moștenitor dispărut sau ne gândeam ce s-ar întâmpla cu Emberfall dacă Syhl Shallow ar ataca din nou.

Dar apoi Grey a fost găsit ascunzându-se în alt oraș și, aparent, cunoștea identitatea moștenitorului dispărut – însă a refuzat să îi spună lui Rhen. Acesta din urmă l-a torturat ca să afle informația și a obținut-o, însă nu a fost așa cum se aștepta. Grey știa cine e moștenitorul dispărut deoarece *el* este fratele mai mare al lui Rhen. Este vrăjitor, cu magie în sânge. Este moștenitorul tronului.

Nu a știut-o însă până atunci. Nici Rhen.

L-am ajutat pe Grey să evadeze după ce l-a torturat Rhen.

Zo m-a ajutat și și-a pierdut funcția din Garda Regală. Grey mi-a spus cândva că străjerii renunță la familie și la relații exact din motivul ăsta. Îi jurase credință lui Rhen, însă a acționat în interesul meu. Rhen nu este niciodată rece cu ea; este un politician prea bun ca să o facă. Însă acum îi desparte ceva. La fel ca bila de furie din stomacul meu care nu vrea să dispară și despre care nu știu dacă o să se potolească vreodată.

Vreau să o implor pe Zo să rămână, deoarece fiecare moment petrecut cu Rhen mi se pare că îmi creează disconfort, dar, cerându-i să rămână, m-aș comporta ca o egoistă.

Probabil c-am fost egoistă și când am rugat-o să îl ajute pe Grey. Eu și Zo suntem prietene, dar ea este străjerul meu.

M-a ajutat așadar din prietenie sau din obligație? Nici măcar nu sunt sigură dacă mai contează. M-a ajutat, iar acum a rămas fără slujbă – una care îi plăcea.

Rhen nu este nemilos. Zo ține simbria primită pe un an și scrisoarea de recomandare de la Rhen în camera ei – dar nu a plecat, și nici el nu a obligat-o să o facă.

Zo își dorea să fie străjer. A renunțat la ucenicie. Spune că nu vrea să mă lase singură câtă vreme totul este atât de precar, dar o parte din mine se întreabă dacă nu vrea să plece acasă ducând povara alegerilor făcute. Sau pe a deciziilor luate de *mine*.

Am ezitat prea mult timp. Rhen intră pe poartă, urmat de doi străjeri. Este înalt și arată senzațional, cu păr blond și ochi căprui, iar hainele lui au întotdeauna detalii fine, până la mânerul ornamentat al sabiei de la centură sau nasturii de argint lucrați manual ai vestei. Se mișcă hotărât și cu o grație athletică, fără să ezite la vreun pas. Umblă ca un prinț. Ca un rege. Un bărbat născut să conducă.

Dar văd schimbările subtile. Umbrele de sub ochii lui s-au întunecat ușor. Maxilarul pare mai ascuțit, iar pomeții sunt mai pronunțați. Neliniștea i s-a înrădăcinat în privire în ultimele câteva săptămâni.

Străjerii lui ocupă un loc lângă zid în timp ce el traversează curtea spre noi. Zo oftează.

— Îmi pare rău! îi șoptesc.

— Prostii! Ea face o plecăciune înaintea lui Rhen, chiar dacă este în pantaloni și armură, și spune: Alteță.

— Zo! îi răspunde el calm și își mută privirea la mine. Domniță!

— Vă rog să mă scuzați, tocmai voiam să mă întorc în cameră! continuă Zo când inspir și încerc să scot o vorbă ca să domolesc încordarea dintre ei.

— Bineînțeles, zice Rhen.

Îmi mușc buza când ea se îndepărtează.

— Fuge de mine, comentează Rhen și pare sigur de asta.

Mă enervez imediat.

— Nu *fuge*.

— Cu siguranță pare să se retragă.

Uau! Cineva chiar pare nesimțit.

— Zo are voie să fie supărată, Rhen.

— La fel și eu.

Replica lui mă împiedică să spun ce voiam. Nu știam că e încă supărat pe Zo. Mă întreb dacă mai e supărat pe mine, dacă nu sunt singura căreia îi arde furia în stomac.

Înainte să îl pot întreba, își scoate sabia.

— Arată-mi ce ai învățat!

Apuc mânerul sabiei, dar nu o scot. Nu prea știu de ce – mai ales de vreme ce i-am zis să vină ca să îmi arate. Poate din cauză că a spus-o ca pe o poruncă. Poate e din cauză că pare artăgos. În orice caz, nu vreau să îl înfrunt cu o armă.

Îmi mut privirea.

— Nu mai vreau să fac asta. Mă întorc spre ușa pe care abia a intrat, adăugând: Ar trebui să mă îmbrac pentru micul-dejun.

Îl aud cum bagă sabia în teacă, iar apoi mă prinde ușor de braț.

— Te rog!

Rostește cuvintele cu o voce frântă, cu o disperare care trece dincolo de furia mea.

— Te rog! repetă cu o voce foarte blândă. Te rog, Harper!

Are un mod magic de a-mi rosti numele, accentul lui îndulcind litera „r” și transformând cele câteva silabe într-un hârâit și o mângâiere în același timp, dar nu asta îmi atrage atenția, ci folosirea cuvintelor „te rog”. Rhen este prințul moștenitor. Viitorul rege. El nu roagă.

— Ce mă rogi? zic încet.

— Te rog să rămâi!

Se referă la momentul de față, dar mi se pare că e vorba de ceva mult mai important.

Îmi aduc aminte de un episod de anul trecut. Mama era deja bolnavă, cancerul invadându-i plămâni, iar tata cheltuise economiile familiei, încercând să achite ce nu acoperea asigurarea. Făcuse alegeri proaste ca să obțină bani, alegeri care ne puseseră familia în pericol. Când a aflat mama, ne-a spus mie și lui Jake să ne luăm calabalâcul. Tata plângea la masa din bucătărie, implorând-o să rămână. Îmi amintesc cum fratele meu mai mare își îndesa lucrurile în sac în timp ce eu stăteam pe patul lui și mă uitam cu ochi mari.

„O să fie bine, Harp”, tot spunea Jake. „Ia-ți lucrurile!”

Nu a fost bine. Nimic nu a fost bine. Atunci, gândul la plecare era înfiorător. Îmi amintesc că am fost ușurată că mama a cedat, că am rămas. Că ea a rămas.

Mai târziu, când lucrurile s-au înrăutățit foarte mult, mi-am dorit să nu o fi făcut.

Mă uit în ochii lui Rhen și mă întreb dacă nu cumva repet aceste alegeri. Jake a plecat cu Grey. Fratele meu o să fie în cealaltă tabără de război.

Inspir și expir.

— Nu vreau să lupt.

Nu mă refer la săbii și cred că el știe asta. Rhen dă aprobator din cap.

— Ai vrea, atunci, să ne plimbăm?

Ezit.

— Bine!

Îmi oferă brațul, iar eu îl accept.

CAPITOLUL PATRU

R H E N

STRĂJERII MEI NE URMEAZĂ CÂT NE PLIMBĂM. HARPER MĂ ține ușor de braț, ca și când s-ar putea îndepărta oricând. Grey îmi spunea că îmi plănuiesc acțiunile cu douăzeci de pași înainte și are dreptate – însă toate acțiunile mele par acum să fie conduse de altcineva. Nu pot să plănuiesc douăzeci de mișcări, când vrăjitoarea și-ar putea schimba planul după a doua, a treia sau a cincisprezecea.

Îmi doresc din toată inima să îi spun lui Harper despre vrăjitoare, dar sunt foarte multe lucruri care ar putea să meargă prost.

Am păstrat secretul ăsta mai mult de trei sute de anotimpuri. Îl pot păstra din nou.

— Ești supărată pe mine, zic încet.

Harper nu răspunde, dar, pe de altă parte, nu era cu adevărat o întrebare. Este supărată de câteva săptămâni. De câteva luni.

Alea pietruită începe să se îngusteze când ne apropiem de poteca acoperită cu lemn care duce în pădure. Mă aștept să se întoarcă atunci când ajungem la marginea codrului, ca să ne scurțăm plimbarea, dar nu o face. Pășim prin pădure în lumina slabă a dimineții, lăsând liniștea să ne învăluie. Copacii nu s-au schimbat

de tot, însă destule frunze roșii și aurii plutesc prin aer și se aștern în drumul nostru.

— În prima mea noapte aici, spune Harper, când am traversat călare pădurea asta, iar transpirația din cauza căldurii s-a transformat în tremurat într-o furtună de zăpadă, a fost prima clipă în care ți-am dat crezare în privința blestemului.

Mă uit la ea.

— Nu când ai auzit muzica răsunând de la sine?

— Păi, aia a fost... ceva. Dar să treci de la începutul toamnei la sfârșitul iernii a fost, practic, un șoc teribil. Face o pauză înainte să reia: Iar apoi am găsit-o pe Freya și copiii...

Clatină din cap.

— A! Ai văzut cât de mult decăzuse regatul meu. Adevărata profunzime a blestemului.

— Nu! Nu asta voiam să spun.

— Știu, dar este adevărat.

Îmi amintesc și de clipa în care eu și Grey am plecat în goană după Harper atunci când a încercat să evadeze, când eram îngrijorat de ce avea să afle. Îmi petrecusem atât de multe anotimpuri închis în castelul Ironrose, încât nici măcar eu nu știam cât de grea devenise viața pentru supușii mei. Eram conștient că sunt flămânzi și săraci, dar nu și cât de rău. Nu credeam că pot să fac ceva pentru ei dacă nu rup blestemul.

Harper mi-a arătat că mă înșelam, că blestemul nu mă împiedica să îmi ajut poporul – iar apoi ea oricum l-a rupt.

Totuși, Lilith este încă aici. Încă îmi face viața un infern, doar că în alt mod.

Îmi pun mâna peste a lui Harper, care și-o sprijină de brațul meu, iar ea își ridică surprinsă privirea. Pentru o clipă, mă aștept să se smucească, dar nu o face. Nu mi-a permis cine știe ce, dar însemnătatea faptului e profundă.